

DIVADELNÍ PIKNIK V MOSTĚ

Celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

2. 7. 2026

2

AMATÉRSKÉ DIVADLO MĚ STÁLE DRŽÍ

Rozhovor s lektorkou semináře Herecká postava Ivetou Hlubučkovou

Jste profesionální herečka v divadle v Příbrami, ale vzešla jste z amatérského prostředí. Stále v sobě propojujete svět amatérů a svět profesionálů?

Stále jsem věrná našemu jilemnickému souboru, stále jsem členkou, byť nyní v žádné aktivní hře, se kterou by se jezdilo, neúčinkuji. Jsem s tím ale provázaná a vlastně už to, že jsem na Pikniku, je také důkaz toho, že chci být s amatérským divadlem stále v kontaktu.

Co je vlastně pro vás na amatérském divadle tak fascinující, lákavé?

Ta velká touha divadlo dělat a ta láska k tomu.

Amatérské divadlo vás tedy přivedlo k touze věnovat se mu i profesionálně? Našlo ve vás tu touhu?

Tu touhu jsem tu měla už jako malá a tak jsem si k tomu hledala cestu různými směry.

Překvapilo vás něco ve vašem prvním angažmá v profesionálním prostředí?

Máme tak úžasný soubor, takže mě vlastně často překvapuje, že je to to domácí, láskyplné prostředí jako v tom amatérském divadle.

My amatéři jsme zvyklí, že chodíme zkoušet jednou týdně. Najednou jako profesionálka zkoušíte denně. Jaké to je, jak vás to mění?

To myšlení a vnímání je najednou mnohem, mnohem rychlejší. Najednou to spíná mnohem rychleji a je pravda, že první inscenace v Příbrami pro mě byla ohromná jízda, ohromný kolotoč. Nebyla jsem vůbec na takto rychlý provoz zvyklá. Ale člověk si zvykne velmi rychle.

Na Pikniku v Mostě jste jako lektorka semináře. Čemu se budete věnovat?

Budeme se snažit probudit v sobě herce jako tvůrce a nějaké vnitřní dítě. Chtěla bych, abychom si osvojili osvojili to,

čeho všeho jsme jako herci schopni a co všechno můžeme vytvořit sami ze sebe.

Těšíte se, předpokládám.

Těším se moc.

Jako lektorka jste na tak velké přehlídce poprvé. Co jste si řekla, když vás Simona Bezoušková oslovila?

Řekla jsem: jááá?! Vlastně jsem pořád čerstvě po škole, ve chvíli, kdy mě Simona oslovovala, jsem teprve dopisovala diplomovou práci a neuměla jsem si představit, že bych vedla nějaký lektorský seminář na národní přehlídce.

Jací jsou podle vás amatérští herci? Nevím, jestli se to dá zobecnit, ale jak na vás působí, co je odlišuje od zbytku světa?

Jsou lační.

Počítáte, že si najdete čas se zapojit, zahrát si ještě v jilemnickém divadle?

Doufám, že ano. Máme nyní v létě takovou jednorázovou akci, takovou jednohubku, budeme dělat takovou procházku po

městě a doufám, že se zase setkáme i na něčem větším a dlouhodobějším.

A byla jste, když jste se věnovala amatérskému divadlu, i seminaristkou na nějaké přehlídce?

Představte si, že ne. Byla jsem pouze loni na Hronově asistentkou Milana Schejbalu v jeho semináři.

Vidíte, Milan Schejbal, osobnost amatérského divadla a váš šéf v Příbrami. Jaké to je být jeho podřízenou?

Jsem jako v řadě žáčků, tiše sedících a poslouchajících.

Jaký je Milan šéf?

Úžasný.

Ano?

Říkám to vážně zcela upřímně.

V čem je pro vás vlastně zajímavé být členkou souboru oblastního divadla?

Pokračování na straně 10...

BĚSI JSOU MŮJ PRVNÍ ROMÁN NA JEVIŠTI A DOUFÁM, ŽE NE POSLEDNÍ

Rozhovor s režisérem Lukášem Křížkem

Lukáši, čím tě uhranulo tak monumentální dílo jako jsou Běsi, že ses vrhl na to sesekat je do necelých tří hodin jevištního tvaru? Protože to je podle mě mise.

Do románu na jevišti jsem se zamiloval díky Divadlu Na zábradlí, kde se nejdříve uvedly Ztracené iluze Honoré de Balzaca a později Tolstého Vzkříšení. A tam jsem si říkal, že to jde, že to může být pěkné a že to může být moderní. Když mi byl nabídnut celý soubor a chtěli jsme velkou interpretační činohru, nějakou velkou výzvu, řekl jsem si, že možná je čas si zkusit svůj první román na jevišti. Teď doufám, že ne poslední. Měl jsem štěstí, že existují asi tři dramaturgické Běsů. Vybral jsem si tu z Národního divadla od Josefa Kovalčuka a Johany Kudláčkové. Jejich dramaturgické mě oslovila, protože mi přijde nejlepší, nejdramatičtější a zařazuje třeba hned na začátek Stavroginovu zpověď, která byla v knize cenzurovaná. Pracujeme s tím, že je Stavrogin odkopaný hned na začátku a hraje se s takovým stockholmským syndromem a tím, jak všechny zničí.

Když jsi předstoupil před soubor a řekl: „Budou to Běsi, bude to Dostojevskij,“ jaká byla první reakce?

Mělo to nepatrnou výhodu, že Hrobeso už jednoho Dostojevského dělalo: Bratry Karamazovy, které režíroval Luděk Horký. To znamená, že soubor je znalý těžších kusů. A dokonce náš Radomír, který se alternuje s Martinem v roli mladého Verchovenského, Dostojevského miluje.

Má načtené kompletně všechno třikrát, ještě lépe než já. Takže nějakí zastánci, podpůrci toho úmyslu tam byli. A myslím si, že to všichni přijali jako zdravou výzvu. Prostě jsme to odpálili na prvním čtené s carskými vodkami a pak už to šlo.

Jako Radar jste si v této hře pomohli i dvěma výraznými hosty z jiných souborů, Davidem Slížkem a Helenou Plickovou. Proč jste sáhli zrovna po nich?

Obsazování, byť jsem měl k dispozici celý soubor, se začalo proměňovat. Měli jsme i nějaké nečekané změny. A zrovna tyto dvě role nám vypadly a my jsme věděli, že potřebujeme buď alternaci, nebo někoho, kdo to zastane. Už jsme museli sáhnout mimo Radar. S Davidem a s Helenou se známe už dlouhá léta a věřím, že jsou podobná krevní skupina jako já a rozumíme si, tak jsem řekl: „Já to musím zkusit a buď mě pošlou do háje, a nebo to vezmou.“ A oni velmi, velmi nadšeně i přes všechny své další divadelní závazky do toho šli, vzali to a já jsem za to strašně rád. Je to osvěžení pro nás a doufám, že i pro ně.

Chtěl bych se zastavit i u hudebního plánu, protože Radar je pověstný tím, že se nemusí držet nutně nějakého žánrového uchopení, dobového uchopení a podobně. Je pro tebe hudba v inscenaci významotvorná?

Naprosto a v každé inscenaci. Rozhodně to není ilustrace a rozhodně to není jen nějaký podmaz atmosféry. Snažím se s

ní pracovat i významově. Tady se stará doba mění v novou, takže to začíná takovými klasičtějšími věcmi a postupně to jde, řekněme, do moderny. A zároveň jsem tomu pak chtěl dát i trochu koule, aby to mělo zvuk a neleželo to jenom na klavírech a na smyčcích, jak bývá zvykem.

Martin Rumler

JINÝ POHLED NA BĚSY

Běsi jsou asi nejzáhadnější Dostojevského román. Na jedné straně je interpretačně otevřený, takže je na něm v každé době něco, co jí odpovídá, na druhé straně však je v každé ideové linii něco, s čím člověk prostě souhlasit nemůže. Spasí nás víra v Boha? Když víme, jak se v božím jménu drasticky zachází s lidmi, jejichž existence nevyhovuje těm, kdo se u moci Bohem zaklínají?

Je největším rozvracečem společnosti revoluce? Ale jak jinak se mají slabí a utlačovaní bránit útisku, který už nemůžou vydržet? Vláštnou nám charismatičtí psychopati, za něž své zločiny schovávají jejich zakomplexovaní nohsledi? Ano, tohle téma s námi v současnosti rezonuje. Ale v inscenační úpravě divadla RADAR/ Hroboso jsem ocenila výklad, který mě doposud v souvislosti s Dostojevským nenapadl: to, jak se mužská moc uplatňuje skrze násilí na ženách.

Stavroginův první monolog, jeho „zповěd“, je v celé své stručnosti obrazem zvrácené povahy chladnokrevného zla. Stavrogin se dopustí neoprávněného obvinění třináctileté dívky, pak se sadistickým klidem přihlíží jejímu bití, pak ji znásilní (ano, to je ta prázdná stránka), načež v klidu počká dvacet minut, než se jde podívat, jak se zešilejší dívka oběsila. A ještě s tím doznáním hauzuruje jako s nějakou sebeobětí.

Ostatní mužští aktéři se od něj liší zejména tím, že nemají jeho charisma. Což tuší oba Verchovenští, otec i syn, ale zatímco slaboch Štěpán je prostě vyžírka, ambiciózní syn Petr by chtěl taky kus té moci.

Třetí ve hře je Šatov, pobloudilec, ale člověk svědomí, a čtvrtý Kirillov, který se zničí, než by připustil, že černobílé vidění „zlý x dobrý“ v životě neplatí.

Dostojevskij nevěděl nic o hlubinné psychologii, ale citem génia poznal, že na dně vyšinutí je rodinné trauma.

V tom, jak Stavrogin ničí ženy, je cosi z Dona Juana, jeho oběti mají nejrůznější původ i povahu: slušná slečna Dáša, vášnivá aristokratka Líza, bláznivá Marja a někde mezitím i nejspíš jím svedená Maria Šatovová a na začátku třináctiletá holčička. A to jistě nejsou všechny. Zdržuji se u tohoto tématu tak dlouho proto, že se domnívám, že tento výklad režiséra Lukáše Křížka (s dramaturgickou supervizí Ludka Horkého) je výborný.

Inscenace stojí na pečlivě vybraných obrazech, které vyžadují jemnou hereckou práci. Ta se daří nejlépe, když se režii podaří najít metaforické vyjádření vnitřního světa postavy: červené žonglovací koule u Kirillova, Dášin rozpadající se valčík ke konci. Čím

je metafora střídmější, tím je účinnější – milostný akt Stavrogina s Lizou je poetický při vši hrůze toho skutku. Někdy pomůže výtvarné řešení, třeba v podobě modrého svetru Marie Šatovové, upomínajícího na blankytnou barvu šatu Panny Marie – a hnědá mikina Šatovova, upomínající na sv. Josefa.

A samozřejmě bosé nohy Stavroginovy, připomínající falešnou pokoru, ale i bezradnost v nakládání s vlastním životem, existenciální spor nahého člověka s Bohem.

Mimořádně interpretačně obtížná je postava Petra Verchovenského – jako obraz falešného revolucionáře bez úcty k člověku je trochu okoukaný, jako bezduchý, zamírnákováná nápodobila silného vůdce je aktuální, ale potřeboval by víc lomený výraz. Jeho zkušený představitel (nechci jmenovat jen jednoho herce) postavu dotváří výrazným pohybem a hlasem, ale prospěla by mu i ubožácky litéstivá poloha, která pramení ve vztahu k otci Štěpánovi. Také jurodivý výstup Marji Lebjadkinové by zasloužil jemnější prostředky: sdílený blud, že se drama na jevišti má hrát křikem, panuje i na profesionálních jevištích, ale věřte, že blud to je.

Mezi mrazivé momenty inscenace patří i ten, kdy si krutý ideolog Šigalev uvědomí, že jeho systém znamená skutečná mrtvá krvácející těla, otřesná je chvíle, kdy mužem budoucnosti se stává tupý a krutý Erkel: takové hovado se filozofovi hnusí, ale při realizaci svých myšlenek se bez něj neobejde.

Inscenaci by prospělo zvýraznění expozice, aby se už v ní zjevily nejen vnější informace, ale i vnitřní podstata postav (Dášina lhostejnost, o jejímž zdroji ještě nevíme, manipulativnost a do ironie balená bezcitnost Varvary Stavroginové, přízivnictví Štěpána Verchovenského).

Rozsah recenze neumožňuje zastavit se u všech postav. Inscenace je silná jako celek, nejen svou ambicí vyslovit se ke stavu světa, ale i pevnou režii a hereckou kázní. Vyznačuje se i pečlivou hudební dramaturgií, byť heavymetalovou skladbu, kde hned po přestávce často zaznívá slovo „Jesus,“ považuju za zbytečně popisnou.

Inspirativní inscenace Jiřího Adámka Austerlitz Matko Boží, vyžeň Putina, jako by byla epilogem dopoledních Běsů. Připomíná, že klíše jako „ruská duše“, spojené s Dostojevským, s nímž ruští vládcové manipulativně pracují, není žádnou omluvou pro svinstvo, jež ničí zemi i člověka. To inscenace divadla RADAR/ Hroboso pozornému divákovi neokázale připomíná.

Alena Zemančíková

Některé herecké výkony byly naprosto úchvatné. Ale úplně jsem nerozuměl tomu, co mi tím představením nebo inscenací chtěli tvůrci sdělit. Je to tak úctyhodné dílo a já se s velkým respektem skláním před tím, co předvedli, ale cítím nějaký potenciál vyjádřit se k dnešní době, a ten jsem z toho nedal. Mrzí mě, že už od střední školy jsou v tomto díle pro mě dvě velmi stěžejní věci, životně důležité, ale to by to muselo být udělané na sedm hodin. Logicky je to velmi zkrácené, a tak mi z toho ani jedna nevylezla.

Robert z Plzně

Nejdřív jsem z toho měla dojem, že lidé jsou zlí a to představení je jenom o tom, jak se s tím každý vyrovnává jinak. A když se mi to rozleželo v hlavě, tak jsem dospěla k tomu, že největší zlo je manipulace.

Vendulka z Krumlova

Viděl jsem premiéru a je evidentní, že na tom zapracovali. Pořád mě fascinuje schopnost vytvořit fakt velké divadlo, několik skvělých hereckých výkonů, vlastně taková celková atmosféra představení. Pořád mám problém s tím vidět Stavroginu jako čistě negativní postavu, daleko víc mi jako zm. d leze Petr Verchovenskij, ale nejsem si jistý, že tak je ta autorská interpretace postavena. Dnes navíc se mi to zdálo utahanější, než když jsem to viděl minule. Takové chvílemi bez energie. Což je škoda.

Martin z Jihlavy

Beletrie je beletrie a divadlo je divadlo. A kdyby Dostojevskij chtěl, tak by napsal divadelní hru. Ale první půlka fajn, druhá dlouhá.

Jana z Pardubic

Já jsem z Vršovic vyjžděl dnes v 8 ráno, abych si zaběsil. A myslím, že takhle si ve středu v 10 dopoledne zaběsnit je lepší než být v práci.

Karel z Vršovic

Viděla jsem tu inscenaci už podruhé. Pro mě se strašně zlepšilo vnímání toho, co to je za postavy, jaké mají mezi sebou vztahy. To bylo velmi dobré, že jsem to pochopila rychle. I tak je to ale pořád velmi náročná inscenace na vnímání. Ale jinak klobouk dolů, uhrát toto je velmi úctyhodné.

Kristýna z Holešova

ĎÁBEL TKVÍ V DETAILU

Rozhovor s představitelkou a představitelem hlavních rolí Veronikou Holackou a Filipem Fajtem

Setkali jste se s Otčenáškovým dílem už dřív, než jste na něm začali pracovat? Jak se proměnil váš vztah k němu?

FF: Je podstatné zmínit, že inscenaci už hráme rok, takže i za tu dobu se leccos proměnilo. A scénář je dobře zpracovaný a seškrtaný, takže si tam při každém hraní najdu nové věci.

VH: Já četla nejprve scénář, víc jsem se pak dozvíдалa na zkouškách, a až potom jsem si přečetla knížku. Ten příběh mě hodně ovlivnil, ale pod kůži se mi dostal hlavně hraním. Něco jiného je kniha a něco jiného je příběh hrát a zažívat. Rozhodně se změnil můj vztah k válečným tématům. Dřív jsem s válečnou literaturou neměla problém, ale jakmile jsme tuhle inscenaci začali hrát, začala jsem to víc prožívat.

Máte nějaké konkrétní inspirační zdroje?

FF: Pro mě je tohle stěžejní. Když má herec udělanou dobrou rešerši, tak ji může používat na jevišti jako takovou ochrannou zbroj. Vycházel jsem z filmové adaptace i z knihy. Knihu jsem si připravoval k maturitě, a dokonce jsem si ji i vytáhl.

Takže zkoušení probíhalo ještě před maturitou?

FF: Ano! To byla výhra. A zjišťoval jsem i dobové reálie – Pavel má například v představení i hodinky z roku 1942. A ďábel tkví v detailu! Pak pro mě byly důležité i postavy jako Gabčík a Kubiš – protože kdyby je Pavel znal, tak by jimi byl pohlcen a inspirován. Kromě toho mě inspiroval třeba film

Anthropoid s Cillianem Murphym.

VH: Kromě filmu a knihy čerpám z toho, co se dozvím na zkouškách. A nechávám se inspirovat i zpětnou vazbou diváků. Ne že bych přebírala všechno doslova, ale vybírám si to, co by mi mohlo pomoci. Snažím se vycházet i z prostředí. Když jsme hráli v Němčicích nad Hanou, jela jsem tam ze Znojma. Měla jsem kufr, tašku, hodně jsem přestupovala, a zkoušela jsem se vžít do toho, jak se asi musela cítit Esterka, když cestovala a nevěděla, co ji čeká. A včera jsem se byla v Praze podívat na kostel v Resslově ulici. Tohle všechno mi pomáhá uvědomit si, že se to opravdu stalo.

Hrajete spíš sami sebe, jako byste byli v dané situaci, nebo spíš vytváříte jinou postavu?

FF: Začínali jsme hledáním toho, jak bychom se zachovali my. Dobové reálie nám pak pomohly podívat se nad sebe a začít utvářet tu postavu prostřednictvím gest, mimiky, atd. Pro mě je velmi důležitý i styl mluvy. V textu jsme třeba měli repliku „máma mě zabije“, zatímco v knížce je „máma mě zakousne“. I takovéhle maličkosti utváří postavu. Atmosféra spočívá v řeči, v pohybu, v tom, jak máš narovnanou páteř. Oni nebyli tak shrbení jako jsme dneska my, jako teď já. Všechno spoluutváří tu iluzi.

VH: Já přemýšlím nad svou rolí i tehdy, když nehraju. Ale jakmile dojdou na jeviště, tak využívám poznatky z normálního života a ptám se, jak by reagovala ona.

A na závěr – na co se vás nikdo nezeptal?

FF: Všichni se ptají, jak dlouho nám trvá

skládání kulís. A nikdo se neptá, proč jsme se rozhodli zrovna pro tuhle předlohu.

VH: Na to se mě ptali všichni! Ale nikdo se nezeptal, jak si zachovat profesionalitu při zkoušení intimních scén.

FF: Nikdo se nás nezeptal, jak se zkouší ta intimní scéna. A já bych odpověděla takhle: blbě!

Johana Jurášová

CIVILNÍ HERECTVÍ, KTERÉ BOHUŽEL NEBYLO SLYŠET

Dramatizaci novely Jana Otčenáška *Romeo, Julie a tma* přivezl na Divadelní Piknik Divadelní soubor bratří Mrštíku Boleradice. Autorem dramatizace je Otakar Blanda, publicista, autor hereckých monografií Ladislava Peška či Vlasty Chramostové.

Blanda dramatizoval novelu rok po jejím vydání v roce 1959, tehdy jako student AMU, pro potřeby školního představení v divadle DISK. Blanda a následně režisér Václav Tomšovský, který dramatizaci využil v Divadle Jiřího Wolкера (tedy divadla pro děti a mládež), vsadili především na milostné vztahy a citovost mladých – témata ve vyhocené situaci tehdy na sklonku padesátých let až tabuizovaná.

Na citovost či milostné vztahy po mém soudu vsadili i boleradičtí a režisér Juraj Háder, v kombinaci tísňe, ohrožení života a civilního přístupu, civilního herectví a uměřenosti. Měl jsem tu možnost vidět představení inscenace už na přehlídce v Dačicích a je třeba říct, že tehdy na mě měla znatelně větší dopad. Pokud mohu soudit, mohla za to daleko vyšší energie, se kterou herci na jevišti tehdy vešli a dokázali ji udržet po celou dobu.

To se v Mostě úplně nestalo a asi sám soubor bude vědět, zda za to může tíha okamžiku celostátní přehlídky, únava po dlouhých vedrech či jevištní prostor. Nebo vše dohromady.

Třeba prostor rozbil některé situace, herci začínali jednat v situaci pozdě, prostě proto, že měli asi na své místo ne jevišti delší cestu. Tradičně inscenace v prostoru funguje jako kaskáda o třech schodech (dílna, úkryt, ulice), což prostorové řešení na jevišti mosteckého divadla nenabídlo a dopad, efekt byl prostě rozmělněn.

Co ale rozhodně podrazilo jinak zdařilé inscenaci v mosteckém představení nohy, bylo ticho. Ticho, které se rozléhalo v zadních řadách, protože herci nebyli slyšet. Spousta věcí zanikla a ani nastražené uši nepomohly. Divák prostě investoval mnoho energie, ale bez výsledku. Uniklo toho mnoho, představení se ve vnímání diváka zpomalovalo, drhlo.

Přítom s ohledem na dačické provedení je jasné, že herci dokážou velmi schopně naplnit onu režijně naplánovanou civilnost, uměřenost, a přitom neztratit nic ze silného tématu. A přitom snad ani na půlvtětinu nesklouznout k citovému vydírání, vynucování diváckého pláče. Pracuje se promyšleně se zkratkou, ať už textovou, tak hereckou, výrazovou.

Ocenění si zaslouží scénografické řešení inscenace. Propojení úkrytu, domácnosti, intimního uzavřeného světa s venkem, nebezpečnou ulicí skrz síť, na které visí oblečení těch, které nacisté z toho, či onoho důvodu popravili, je efektivní i efektivní. Je snadno pochopitelné a zároveň umožňuje měnit prostředí snadno bez složitých přestaveb.

Velmi účinné je scénograficky i režijně ztvárněno to, že transporty, popravky, hrůzy, čtení jmen se dějí paralelně s děním v rodině, domácnosti a často právě za zdmi bytů a dílen se reflektuje to, co ulice, dav, moc na ulicích a náměstích provádí.

Buď jak buď, vzhledem k technickému provedení (slyšitelnost) diváci minimálně v zadních řadách mohou jen tušit všechny kvality, které inscenace boleradičských bezesporu má. Nezbyvá než říct: škoda.

Martin Rumler

Myslím, že to mělo skvělý rytmus a skvělou produkci, jen je škoda, že některé herecké výkony nebyly vyrovnanější.

Tereza, Kadaň

Mně se moc líbil herecký výkon postavy Pavla.

Jiří, Kadaň

Mně se moc líbila výprava a kostýmy. Ta scénografie tomu hodně pomohla.

Alkomušketýrka, Praha

Líbila se mi hudba. *Malý skřek* ale myslím si, že některé věci potřebné k pochopení příběhu nebyly úplně divácky jasné. Například jsem se zmateně ptal, jak si té holky všiml. Prý to tam je, ale já jsem si nevšiml, že to tam bylo.

Alkomušketýr 1, Praha

Podpořím názor svého kamaráda, protože se mi také hodně líbila hudba. Ale měl jsem i často pocit, že se hudba mlátí s tím, co herci říkají a že jednotlivé situace často nejdou do tečky.

Alkomušketýr 2, Praha

Já jsem si strašně užíval scény, kdy byla mladá dvojice spolu, protože mi přišlo, že byli hrozně přirození, hodně jsem jim to věřil a hrozně mě to bavilo.

Kristián, Louny

Mně taky hrozně bavila mladá dvojice, ale bavila mě i ta starší dvojice, takže oba dva páry! Také mě mrzí, že jsem neviděl víc, co se děje vzadu, ale chápu.

José, Louny

Jestli to bude pokračovat tímhle tempem a v tomhle stylu, tak budu po týdnu psychicky na dně. Pro mě je to psychicky strašně těžké, protože to hrozně prožívám. Takže jsem z toho úplně rozložená.

Ivana, Brněňec

V DEVADESÁTKÁCH SE DÁ NAJÍT SPOUSTA DESPERÁTŮ

Rozhovor s členy souboru Gen D Oliverem Bendou a Danielem Kloudou a hostující členkou z DS Křoví Věrou Haneškovou

Jak vznikla spolupráce napříč soubory a jaká pro vás byla?

Věra: Já jsem tu jako host. Protože oni chápali, že potřebují do téhle hry někoho starého.

Dan: Věkově odpovídajícího.

Věra: Pracuju v kulturáku v Radotíně, kde Gen D zkouší, takže za mnou přišli, jestli bych do toho nešla s nimi. Opravdu jsem strašně ráda, že mi tahle partička přišla do života. Já je všechny miluju. Říkám jim „moje děti“, i když by mohly být už pomalu moje vnoučata.

Dan: My jsme z toho nadšení. Dlouho jsme přemýšleli, jak to uděláme, protože jsme měli tu hru napsanou a sháněli jsme obsazení. Hned na první zkoušce jsme zkoušeli části textu s matkou a když to četla Věrka, tak to bylo přesně, jak jsme si to představovali. Hned jsme si řekli: to je ono!

Věra: Ještě bych dodala, že nejsem taková mrcha jako ta matka. Ale z druhého úhlu pohledu bych řekla, že tam člověk tu matku nemůže vidět jenom jako tu, která svého syna pořád ušlapuje. Vlastně mi té ženské bylo chvílema líto, ke konci je sama a nemá nikoho než toho jednoho jediného miláčka, svého syna.

Odkud se bere inspirace divokým západem a trampingem, chodíte na puťáky?

Dan: Pro nás je to hlavně filmová estetika, stan vznikl až jako dotvoření celé trampské atmosféry.

Oliver: Já jsem normálně spíš rockový kytarista, takže hlavní hudební inspirace šla od Jáchyma, který jezdí na tábory.

Jako zásadní motivy v inscenaci vidím transformaci v 90. letech a divoký západ. Jak si je spojujete?

Dan: Scénář začal vznikat ještě když jsme byli na gymplu v roce 2019, byl především o 90. letech a mělo tam být asi dvacet postav. Pak jsme se k němu vrátili po covidu a pro tento soubor jsme jej zkrouhli na komornější verzi. S Adamem Jurčíkem, který hrál Jaromíra, jsme oba filmoví fanoušci, a to se v této verzi zásadně odrazilo. A pak se přidaly další inspirace: Michal Tučný, Jan Vyčítal.

Ale proč zrovna spojení 90. léta a divoký západ?

Dan: Dá se tam najít spoustu desperátů. Máme Viktora Koženého a celou bandu kolem něj.

Věra: Řekla bych, že po revoluci to tady bylo jak na divokém západě!

Dan: Ještě bych dodal, že za nás k dnešku promlouvá taky ten obraz mužství a chlapství, který si bereme z westernového étosu. Hlavní důraz je na samostatnost a zodpovědnost, to je stejné v 90. letech; je to ten rok 1992, zlomový moment, kdy je čas se rozhodnout.

Jaké to pro vás je na scéně jako pro hudebníky? Protože rozhodně nehrajete jen doprovod.

Oliver: Normálně se do herectví nepouštím, takže toto pro mě byla prvotina. Na začátku jsme hráli hlavně jenom písničky, ale postupem času jsme přidávali víc a víc hereckých částí. Hrajeme si s tím, že není jisté, jestli to děláme záměrně, nebo jestli je něco omyl.

Hráli jste už nebo byste někdy chtěli hrát na nádraží?

Dan: Nehráli, ale bylo by to dobré! Co na to říká produkce?

Produkční: Vždycky nádraží!

Filip Novák

JÁ VÍM, SMÍCHOV JE FAKT HROZNEJ!

Divadelní soubor Gen D z Dolních Břežan letos přispěl do programu dalšího ročníku národní přehlídky Divadelní Piknik v Mostě svou novou inscenací Nádraží Sladivody.

Inscenace Genu D opět pevně stojí na půdorysu původního scénáře autorské dvojice Adama Jurčíka a Daniela Kloudy, který je skvěle připraven a přímo předurčen k tomu, co se pak na jevišti děje. Autoři textu předlohy už dopředu pracují a počítají se silnou nadsázkou, rytmem celého představení i hereckými dovednostmi a schopnostmi všech aktérů na jevišti.

Děj tragikomického příběhu je zasazen do „devadesátek“, konkrétně do období rozpadu tehdejšího Československa, divokého privatizačního kapitalismu i doby tehdejšího prvního hořkého zakoušení svobody. Přeneseně ovšem také do dnešního novodobého boje o půdu v současnosti tematizovaným a traktovaným např. téměř nonverbálním filmem Jiřího Havelky Zahradníkův rok.

Nádraží Sladivody fungují jako svěbytný „eastern“, kde přednosta stejnojmenné stanice Jaromír prožívá svůj fatální „milostný“ trojúhelník (Jaromír – jeho matka – a jeho přítelkyně Eva) a nad vším jejich počínáním se zlověstně a až shakespearovsky vznáší duch nedávno zesnulého mrtvého otce. Ústřední postavou je nerozhodný Jaromír jako svého druhu antihrdina s jeho typickým a systematickým nečiněním a nejednáním, jímž až fatálně v očích Evy prohrává svůj život, případně i život toho, se kterým svůj život hodlá spojit. Člověk, který se není schopen a ochoten chopit nových příležitostí, které přináší nová svobodná doba. Do Sladivod přijíždí Vladimír, pravý opak Jaromíra, aby vykonal vůli nového majitele a investora tj. zbourat neefektivní nádraží a místo

něj postavit efektivní sklady. Jaromír pod tlakem okolností a v soukolí dvou žen, jimž se není schopen vzepřít, konečně koná, což neodmyslitelně ve zvoleném žánru vede k tragédii.

S trpkou dějovou i inscenační nadsázkou, do které patří i trampské hráčské a pěvecké duo se svými přesně umístěnými a vypointovanými hudebně-činoherními vstupy, autoři buď předznamenávají, posouvají nebo glosují děj. Jako červená nit prochází příběhem neznámý muž s rodokapsem se svojí v žánru interpretovanou westernovou báčorkou o zlosynu Franku Walterovi, kterého částečně nosí v sobě každý z nás. Příběh lopaty a požáru ve stodole. Už chybí jen onen pověstný balíček karet.

Byť náznaková, ale zcela funkční výprava i kostýmy podporují v dostatečné míře nadsázkou a závěrečnou tragickou linku předlohy. Archivní televizní záběry tehdejší Československé televize promítané na stan především poukazují na čas děje, nicméně v sobě nesou i jistou současnější zlověstnost.

Nádraží Sladivody jsou především dobře napsanou a načasovanou situační komedií s hořkým až „McDonaghovským“ koncem, kterému předchází skvěle vystavěná situace dokonaného ponižení syna matkou u rodinného alba, které nemůže vyústit jinak než v agresivní a fatálně „polopatickou“ smrt zlosyna Vladimíra.

Inscenace, která zprvu vyhlížející jako bakalářská anekdota, nás zvolenou mírou stylizace a interpretace výborně připravené předlohy zasahuje jak v žánru komedie, tak i svým závěrečným tragickým momentem. Díky!

Jaromír Hruška

Mně se líbili ti dva kytaristi.

Katka, Plzeň

Zaujalo mě, jak pracovali s prostorem, jak se současně dělo několik scén, a přitom to bylo přehledné.

Jarka, Plzeň

Krásně dotažená žánrovka.

Jan D., Praha

Už dlouho jsem se takhle dobře nezasmála, sedlo to jak prdel na hrnec.

Samanta, New York

Mladí jsou hodně inspirativní, a ještě že je máme. Bylo to osvěžující, lehký, vtipný.

Petra, Praha

Chvilí jsem přemýšlel, jak ty videoukázky z rozdělení republiky souvisí s tím zbytkem. Pro mě to bylo to, že se něco starého rozpadá a něco nového vzniká. Zatím mi trochu uniká jak s tím vším souvisí divoký západ, ale bavil jsem náramně!

Mirek, Rumburk

Bavily mě písničky a to, jak hráli.

Lukáš, Most

Hodně se mi líbilo, jak hrála ta babička, že tam byl k nim ještě ten starší člověk.

Velemyšleves, Franta

REŽISÉRKY MUSELY KROTIT NAŠE NÁPADY

Rozhovor s hereckým týmem divadla Li-Di z Litoměřic

Jaká pro vás byla práce s takto specifickým textem?

Janča: Celý tvar vznikl hodně kolektivně. Fungujeme tak, že se jedeme na pět dnů zavřít do vinařství, a tam zkoušíme. Ačkoliv máme dvě režisérky, které se v tom hrabou mnohem déle a mnohem intenzivněji, tak je to hodně kolektivní práce a každý k tomu má velké připomínky.

Petra: Ta hra byla původně pro dva lidi. A holky to přepsaly a rozdělily to, aby nás tam mohlo hrát víc.

Viky: A pak jsme tvořili jednotlivé scény, hodně jsme vycházeli z improvizace. Zkoušeli jsme si třeba říct dobře, tak pojďme to teď dát na 200 %, dobře, tak teď 300 %. Režisérky nás musely až brzdit a krotit všechny naše nápady.

Janča: A pořád to žije. Pořád nás napadají další a další věci.

V inscenaci mluvíte o více verzích textu, ty jste všechny procházeli?

Viky: To dělaly hlavně režisérky, ale mluvili jsme o tom a celkově jsme řešili, jak to dílo vzniklo.

Proč jste se rozhodli hrát zrovna Cestu do Úbic?

Janča: Začínaly jsme zkoušením tím, že jsme si říkali, proč tu hru vůbec hrajeme a proč je to pro nás pořád aktuální. Padalo hlavně téma režimu a doby socialismu a obecně totalitní vlády a manipulace.

Viky: Myslíme, že hra má v současné době čím dál větší smysl vzhledem k tomu, v jaké situaci je naše společnost a média.

Text je založený na slovních hrách, ale mimo to je v inscenaci také spousta vašich her. Jak to vznikalo?

Matěj: Máme velké štěstí, že máme skvělé režisérky, které nám sice určily situace, ale zároveň nám dávaly volnou ruku v tom, co si můžeme zkusit na jevišti. A myslím si, že výsledek hodně vychází z toho, že všichni jsme dost expresivní osoby.

Viky: Je to hodně chemie mezi námi, vznikalo to komunálně. Jeden nápad vytvořil další a nabalovalo se to na sebe.

Janča: Podle mě je důležité říct, že jsme se vědomě snažili nezdvoujovat prvky. Nedělat to, co je řečené v textu, ale dotvořit i jiný význam.

Co pro vás byla při setkání s textem výzva?

Petra: Jak můžu fungovat ti, kdo zrovna nehrají hlavní roli v určité scéně. Aby tam stále mohli být přítomní a dotvářeli ještě jinak celkový obraz.

Co pro vás znamenají ty noviny?

Matěj: Pojmenovali jsme si to tak, že jsou to slova, kterými se stále plýtvá, je to komunikační prostředek, který selhává, a tak se nikam dál nehýbeme, neposunujeme. To byl základ.

Kristián: A zároveň tam pracujeme i s letáky a bulvárem, což jsou vlastně plytká slova, která nic neříkají.

Janča: A dál s těmi slovy pracujeme, šlapeme po nich, trháme je, využíváme jako další zástupné rekvizity.

A na závěr: co si vy sami spojíte s nedivadlem (původní pojem Ivan Vyskočila, pozn. red.)?

Janča: Že vidíme za oponu. Že divadlo vidíme bez té vši kůže. Vidíme jen ty kosti.

Viky: Je to pro mě možnost si hrát, tou hrou podtrhávat absurditu.

Kristián: Chápu to tak, že v nedivadle můžeme narušovat, můžeme dělat to, co bychom si normálně nemohli dovolit.

Filip Novák

LEHKOST NONSENSU

Inscenace Cesta do Úbic pro mě otevřela téma vztahu k předloze a její adaptaci. Míru kritičnosti a vztah k vyskočilovskému odkazu se pokouším odečíst hlavně z úvodu a závěru inscenace, který svůj vztah sám tematizuje a který pro mě byl ve výsledku nejsdělnější.

Text, který se sám vysvětluje a rozkládá, znám z předchozí autorské tvorby souboru Li-Di Litoměřice. I v letošní inscenaci tvoří kontext díla oddělený rámec – mluví se o autorovi, komentuje se existence vícero verzí díla, předesílá se změna pohlaví hlavní postavy a na konci proběhne nesmyslná debata o tom, jaká verze byla pro tento kus zvolena. Z tohoto podhoubí jako by trčela část autorského gesta, z něž ale cítím rozkročenost: na jednu stranu je směšné zabývat se tím, jakou verzi si tedy kdo nakonec vybral, na druhou je ale změna pohlaví hlavní postavy předložena tak výrazně, že mi po celý zbytek představení vrtá hlavou, jestli to celé nechce mluvit o toxickém náhledu na ženy a jejich bezútešné pozici v absurdním světě této hříčky.

Charakter zmínek o Vyskočilovi a postupy vypravěčského divadla (včetně komentování z vnějšku) jdou Vyskočilovi po srsti. Asociativnost a absurdita textu a jeho slovní humor se překlápá do části výrazových prostředků – postavy se plynule vynořují z šestihlavého kolektivu ve výrazné stylizaci a rytmu. Mnohé pohybové nápady se nebojí ani komické doslovnosti (například když je probuzen smích nebo provedeny čtyři vlakové přestupy), postupně jsou ale čím dál hůře čitelné, a je těžší se na soubor napojit.

Potlačená dějovost otevírá prostor nonsensu, na který je ale z nějakého

důvodu obtížné přistoupit. Na jedné straně sleduji „kafkárnu“ o člověku – oběti absurdního systému, kde mu není pomoci, na druhé se pak vine linka obtěžování žen, která se podezřele pečlivě rozvíjí od vtipného naklánění se průvodčího k potenciálně nebezpečné dívce až po nepříjemně slizkého přednostu. A nonsens je snad i tímto zvláště zatížen a ztrácí svoji flow. Kolektiv by jistě nebylo možné nařknout z nedostatečné energie, ale ta se mu postupně stává vězením. I když jednotlivé sekvence dosahují potřebné intenzity, všechny mají stejnou váhu, takže se začínají slévat. Herecké prostředky působí ve výsledku také přetíženě, a tak se před námi tematizuje ta subtilní hranice mezi tím, kdy je potřeba brát svoji vlastní hru dostatečně vážně, a kdy už postrádá potřebnou lehkost.

Záměrně vyvolaná křeč může být čtena jako kritický komentář k nesmyslnosti vyskočilovské předlohy, případně mířit ještě jinam. Je tedy terčem Vyskočilovo žvanilství? Nebo obtěžování žen? Průvodčí se prezentuje jako mluvkva a žvanil, tedy typ postavy, která se charakterizuje samotným mluvením. Je možné, že tvůrcům tento princip nepřipadá roztomilý ve chvíli, kdy je spojen se způsobem, jakým text zachází s ženskými postavami. Pokud ale inscenace nechce vypovídat především o problému zobrazování žen v nonsensu a o kritice rádobly roztomilé vyskočilovské poetiky, není mi zřejmé, kam jinam míří. Závěrečný potlesk vyvolaný souborem můj dojem ještě zesiluje a místo vyústění společné hry tak vyznívá spíše jako vnucený akt než přirozené zakončení.

Johana Jurášová

Mně se strašně líbilo, jak byli pohyboví ti dva Vlastové.

Katka, Plzeň

Bylo to pro mě velkej bizár a na konci jsem trochu ztrácela pozornost, ale to je nejspíš tou hodinou. Byl to pro mě velkej experiment.

Jarka, Plzeň

Bavila mě celková hravost, která podle mě hodně sedí k Ivanu Vyskočilovi. A taky ten přešřel nápadů, úplně gejzíř!

Mirek, Rumburk

Fascinovala mě ta energie, hrozně moc mě bavilo jejich fyzický blbnutí. Podle mě se ale časem ta energie obrátila proti nim, protože to dělali všechno úplně na 100 %. Od půlky jsem měl pocit, že víc zapomněli na tu komediální linku. Zároveň mi přišlo, že jdou strašně poctivě po vyznění textu. A myslím, že je důležitý myslet na to, že tenhle typ humoru humor má vždycky někde za rohem vážnost, a vážnost má vždycky někde za rohem humor.

Petr, Praha

Chtěla jsem na oblast pro ten pocit, že máme svého diváka, kontakt s publikem je podle mě mnohem bližší. A ano, repertoár je samozřejmě široký a já se dostanu k rolím, které bych pravděpodobně nikdy nehrála. Asi by mě nikdo neoslovil na první dobrou například do Violy v Zamilovaném Shakespearovi.

Kdybyste měla amatérským divadelníkům něco vzkázat, nějak je povzbudit, nebo říct na co by neměli nikdy zapomínat, co by to bylo podle vás?

Že nic není chyba, že všechno je správné a že všechno je cesta a že divadlo je život. Asi je to klišé, ale je to tak.

Martin Rumler

Gastrotip

Může se stát, že člověk hledá nouzový východ, někdy i z divadla, že. Taková ta zelená cedulka s prchajícím, vyčerpaným divákem. Někdy je místo nouzový východ napsáno exit. Když budete prchat z mosteckých divadel správným směrem (asi na půl cestě mezi nimi; J. Průchy 1915), může být vaše snaha korunována nalezením druhého Exitu – jednoho z mála podniků široko daleko, kde si můžete prodloužit večer hluboko do noci. Od neděle do středy od pěti do tří do rána, a zbytek týdne dokonce až do pěti. Slavte úspěchy i neúspěchy, nasadte faktor pařby 5.

Marek Douša

A přece se (v Mostě) točí

S KOMUNISTY NEJSOU ŽERTY

Když jsem vymýšlel, co zajímavého napsat do letošního zpravodaje o tom, co se tak docela netýká uváděných inscenací (na to máme jiné kanóny!), ale má to nějakou spojitost se stále neznámým a tak trochu přehlíženým městem Most, potažmo Mosteckem, vzpomněl jsem si, že v dobách bourání starého Mostu tu byla natočena řada válečných filmů, skvělý seriál Most! a také že je tu někde na kraji města nemocnice. A kupodivu tady vznikly i některé sekvence legendárního filmu Žert, který natočil podle románu Milana Kundery Jaromil Jirěš

Protože jsem román četl před drahně dlouhou dobou a film viděl naposledy také začátkem devadesátých let, kdy byl vyňat z trezoru, obojí jsem si vlastně s chutí připomněl.

Základní osu příběhu jsem znal:

Ludvík Jahn (skvělý Josef Somr) pošle vzkaz na pohlednici: „Optimismus je opium lidstva! Zdravý duch páchne blbostí. Ať žije Trockij!“ A velmi mu to zkomplikuje život. Venku totiž zuří stalinský režim a ten se s nikým nemaže. Ludvík je vyhozen ze školy, slouží u útvaru pomocného technického praporu a později se pokusí pomstít muži, který jeho problémy zavinil, tedy Pavlu Zemánkovi (asi nejodpornější postava, kterou ve své kariéře hrál Luděk Munzar).

Vrcholné scény se odehrají při Jízdě králů na Uherskohradištsku.

Tančí se tam a cifruje, a tohle tedy opravdu není Mostecko!

(Mimochodem, to, že tento text píšu právě teď, pár dní poté, co kousek od Uherského Hradiště proběhl jiný folklórní festival, na kterém se tančilo a cifrovalo, ale hlavní událostí se stala scénka, která má parametry politické msty, nebo grotesky – jak chcete – a výsměchu jinak veselým lidem, mě hodně zarazilo a najednou oživilo to, o čem si v Žertu čteme. A hodně intenzivně a také úplně bez legrace.)

Kde ale v příběhu najdeme ten Most a to Mostecko?

Jsou to scény, které ilustrují život Ludvíka Jahna a jeho kumpánů v čase, kdy sloužili vlasti jako pětépáci.

Tady si hajzla s andělskou tváří zahrál mladičký Jaromír Hanzlík.

Z toho, co víme o natáčení, je jistě pozoruhodný fakt, že nadechnutí, které přišlo koncem šedesátých let, přerušila okupace Československa v osmašedesátém. Spíš náhodou a s jistou dávkou štěstí se podařilo film dokončit a dokonce uvést do distribuce, ale vlastně jen na okamžik, aby pak na víc než dvacet let zmizel v už zmiňovaném trezoru.

Jak román, tak film najednou dostávají nový rozměr. Vřele doporučuji si obě verze připomenout. Ne kvůli minulosti, ale kvůli přítomnosti.

Marek Douša

ORGANIZÁTOŘI

NIK

MOST

MĚSTSKÉ
divadlo
V MOSTĚ

divadlo
QDE
VSAD

HLAVNÍ PARTNEŘI

ústecký kraj

HOTEL ***
CASCADE

Benedikt
UBYTOVÁNÍ • RESTAURACE • SPORT

most
creative
space

CENTRAL MOST
VAŠE NÁKUPNÍ CENTRUM

PARTNEŘI

Mamarracha
latinsko-americká stevak zongol grillage

kavárna
na ulici

MOSTECKÉ
LISTY

amatorská
scéna

pro
kulturu

TISKÁRNA
K & B

pontevacovek
nahrávací studio

studio3

BELA
MOST

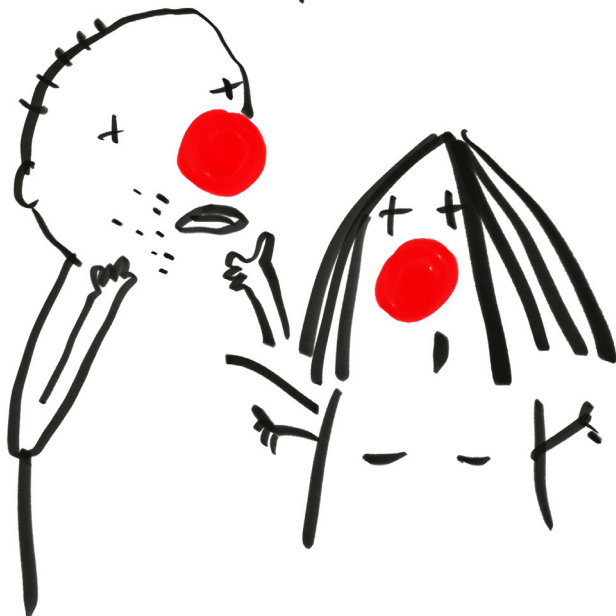
HERKUL
člen skupiny DMM

ResInvest
Commodities

Mustaches®

NIC SI Z TOHO NEDELEJ.
CYRANO MÁ TAKY DÍVNEJ
NOS.

Poradna

DIVADLO & LÁSKA:

Svěřte nesyvěřte

Trápíte se? Netrapte. A nestyďte se. Pište.

Se svým trápením se můžete svěřit v dopisku, který vhodíte do krabičky v infocentru.

Nebo pište anonymně na číslo +420 777 088 924.

Vyslechneme vás. A poradíme!

Téma dne: Trápení

„Přijela jsem na festival ve dvojici, ale ubytovali nás každého zvlášť. Mám pocit, že se každou minutou vzdalujeme, ale organizátory to nezajímá. Co mám dělat?“

Johana, 28 let, Jihlava

Milá Johano, doporučujeme vám oběma psát společně recenzi na představení, které skončilo ve 23.00, přičemž zpravodaj má uzávěrku v 7.00. Jedině tak máte jistotu strávení společné noci! Nic neztmelí vztah tak dobře, jako sdílená cigareta v půl čtvrté ráno s výhledem na hvězdné nebe nad Mostem...

“Mám velkej crush na bubeníka z představení Matko Boží, vyžeň Putina. Co teď s tím?”

Samanta, 25 let, New York

Milá Samanto, kdo nemá na toho bubeníka crush, tak si to jenom ještě nepříznal, ty paže jsme viděli všichni. Doporučujeme ti založit podpůrnou skupinu přímo tady na festivalu, v rámci které bychom mohli psát kolektivní milostné dopisy. Případně napiš organizačnímu týmu, aby ho pozval znova příští rok, a při té příležitosti mu uspořádej autogramiádu.

Zítrejší téma: Prostě vztahy. Pište nám!

Vaše redakce

Stopařská výzva

Lušti a hledej

Vodítko vede k tajné schránce. Až ji najdeš, zapiš se na listinu. Který soubor bude mít víc čárek? Kdo s koho? Výhra jistá!
!!! JINÉ MÍSTO KAŽDÝ DEN !!!

Vodítko pro 2. den:

Ach, ty skřítku, kampak běžíš, schránku v rukou svíraje?
Co v šiškovém domku střežíš?
Kdo to najde, vyhraje!

Ubírej se směrem jižním v borovic ten drobný les.
Ruku v ruce se svým bližním - kvapte! Než vás stihne Běs...

PROGRAM

Čtvrtek 2. července

09.00 – 13.00

Workshopy

11.30 – 13.00 / Městské divadlo (ZK)

Diskuse (Nádraží Sladivody, Cesta do Úbic)

13.00 – 14.00 / Cascade

Oběd

14.00 – 15.25 / Divadlo rozmanitostí

Divadlo RADAR / Za oponou, Praha / režie: Jan Daniel

Jan Daniel: 2112

15.00 – 15.30 / Central Stage

Slam Poetry / Anatol a hosté
Žádné kostýmy. Ani rekvizity. Jen slova. Silná. Smutná. Vtipná. Autorský přednes poezie v podání těch, kdo umějí z textu udělat událost.

15.00 – 15.40 / Park Střed

Divadelní Piknik v Mostě pro děti

Divadlo Brambůrky: Perníkajda

16.00 – 18.20 / Městské divadlo

Divadelní spolek J. K. Tyl, České Budějovice / režie: Jan Pešek

Tracy Letts: Zabiják Joe

16.00 – 17.00 / Central Stage

Matěj Výborný / koncert
Divadelní muzikant z Mostu, který momentálně žije v Praze a studuje na HAMU. Tvoří originální fúzi žánrů a minimálně třikrát týdně spolu muzicíruje ve studiu.

16.00 – 18.00 / Most – Dopravní podnik – Kulturní tramvaj

18.00 – 19.15 / Cascade

Večeře

19.15 – 20.15 / Šapitó za divadlem

Samuel Němec / koncert

19.15 – 20.00 / Městské divadlo (ZK)

Diskuse (2112)

20.15 – 21.30 / Městské divadlo

Spolek divadelních ochotníků v Blatné / režie: Kateřina Malečková

Jiří Havelka: Vlastníci

22.00 – 23.30 / Cascade

Diskuze (Zabiják Joe, Vlastníci)

REDAKCE: Pavlína Schejbalová, Johana Jurášová, Filip Novák, Alena Zemančíková, David Slížek, Martin Rumler, Marek Douša, Kristýna Zejkanová (foto)